

سفره بافی

یکی از صنایع دستی کاربُردی- تزئینی ایران ، سفره بافی نام دارد که جزء بافته های داری محسوب شده و در این استان با نام بومی (سُفره آردی) شناخته می شود. این نوع بافته جنبه خود مصرفی داشته که از الیاف ریسیده شده پشم شتر و یا گوسفند به صورت خودرنگ و یا دارای رنگ گیاهی بر روی دار زمینی بافته می شود. اندازه سفره ها به ابعاد تقریبی 110*110 سانتی مترمربع و نقوشی همچون کوه، بز، قوچ و گیاهان به صورت اشکال هندسی در وسط و حاشیه آن قرار می گیرند که گاهاً به صورت برجسته تر می باشند.

این نقش ها به طور ذهنی خلق شده و همگی برگرفته از طبیعت پیرامون بافندگان است. زنان این سفره را هنگام تهیه خمیر در زیر تَغار (مخصوص ورز دادن و خواباندن خمیر) پهن کرده و بدین شکل از ریخت و پاش آرد و خمیر بر روی زمین جلوگیری می کنند. از دیگر کاربردهای آن نگهداری خمیرمایه طبیعی تا زمان بعدی پخت (چند هفته بعد) می باشد. در طی سالیان اخیر استفاده های دیگری از این دستبافته زیبا به عنوان روکُرسی ، پادری و سجاده نیز تولیدشده است. از مهمترین مناطق بافت آن می توان به روستای مَهَنج از توابع شهرستان قاینات اشاره نمود.

